

SƯ ĐOÀN 18 BỘ BINH:

Chuẩn Tướng Lê Minh Đảo Và cuộc chiến đấu cuối cùng

Phạm Phong Dinh

Ngược dòng thời gian, khi Sư Đoàn 18 Bộ Binh mới được thành lập vào những năm giữa thập niên 60, lúc đó phiên hiệu chính thức của nó là Sư Đoàn 10 Bộ Binh, Đại Tá Đỗ Kế Giai làm Tư Lệnh. Đại Tá Đỗ Kế Giai đề nghị đổi tên Sư Đoàn cho nó có vẻ may mắn và hùng tráng hơn. Bộ Tổng Tham Mưu chấp thuận và đặt một cái tên khác cho Sư Đoàn 10 là Sư Đoàn 18 Bộ Binh. Từ lúc thành lập cho đến tàn cuộc chiến, Sư Đoàn 18 Bộ Binh được tin nhiệm cho trấn đóng khu vực phía Đông Bắc Thủ Đô Sài Gòn. Sau Hiệp Định Ba Lê được ký kết ngày 27.1.1973, quyền Tư Lệnh Sư Đoàn được chuyển giao cho một khuôn mặt trẻ và nhiều tài năng. Đó là Chuẩn Tướng Lê Minh Đảo, trước đó ông là Đại Tá Tỉnh Trưởng Tỉnh Định Tường, ông được vinh thăng Chuẩn Tướng và về nắm Sư Đoàn 18 Bộ Binh. Ông là một trong số vị Tướng hiếm hoi đi lên từ cấp Úy nhờ vào những chiến công lừng lẫy ngoài chiến trường, có tài điều động Binh Sĩ, thiết kế thế trận và nổi danh là một vị Tướng luôn sát cánh chiến đấu với các Chiến Binh của mình trong mọi hoàn cảnh hiểm nghèo nhất. Ông luôn hãnh diện đeo trên bộ quân phục bạc màu của ông những huy chương mà ông đã được Quân Đội trao gấn, vì những chiến tích của ông. Khi Chuẩn Tướng Đảo nhận Sư Đoàn 18 Bộ Binh, tinh thần Chiến Sĩ Sư Đoàn đang trên đà tuột dốc, ông phải ra sức chấn chỉnh lại từ đầu. Ông muốn tất cả Chiến Binh Sư Đoàn 18 Bộ Binh mỗi một người đều là một Chiến Sĩ dũng cảm như ông. Để làm được điều kỳ diệu đó, ông phải bỏ công xuống các Đơn Vị tìm hiểu tâm tư, nguyện vọng, tìm cách nâng cao đời sống của họ lên. Từ đó mới có thể nói đến chuyện thổi lên luồng hùng khí truyền thống của Sư Đoàn. Sự có mặt của Tướng Đảo từ năm 1973 là một trong những yếu tố đã đưa tên tuổi Sư Đoàn lên ngang tầm với các Sư Đoàn đàn anh. Trên thực tế, từ sau Hiệp Định Ba Lê, không kể Sư Đoàn Nhảy Dù và Sư Đoàn 3 Bộ Binh, thì chính Sư Đoàn 18 Bộ Binh đã vất vả Đông xông Tây đánh những trận lớn, đổ lửa và đẫm máu nhất là trở thành Sư Đoàn dũng mãnh cuối cùng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa chống đỡ cho Sài Gòn, hứng chịu sự tấn công kinh khủng của nguyên một đoàn quân Bắc quân ồm ồm tiến quân xuống Quốc Lộ 1.

Trong hoàn cảnh khói lửa ngất trời của những tháng mùa Xuân năm 1975 trên khắp 4 Quân Khu của Việt Nam Cộng Hòa, gần như hai phần ba lực lượng Chính Quy của Nam Quân đã tan hàng. Trong đó Sư Đoàn Thủy Quân Lục Chiến, Sư Đoàn 2 Bộ Binh, Sư Đoàn 3 Bộ Binh, Sư Đoàn 23 Bộ Binh chỉ thoát được về Quân Khu III chừng một phần ba quân số. Sư Đoàn 1 Bộ Binh lừng danh chưa đánh được trận nào đã có lệnh cho Binh Sĩ các cấp tùy nghi rã ngũ. Sư Đoàn 23 Bộ Binh sau trận kịch chiến kinh hồn tại Mặt Trận Ban Mê Thuật coi như không còn tồn tại, mặc dù có một số lớn băng rừng về được miền Duyên Hải Nha Trang rồi mất hút vào khối Binh Lính và dân chúng ùn ùn từ mọi nẻo đường miền Trung xuôi Nam. Phía sau cuộc di tản vĩ đại chạy trốn hiểm họa cộng sản mà báo chí thế giới đã gọi là cuộc "Bỏ phiếu bằng chân" dành cho Việt Nam Cộng Hòa, 4 quân đoàn địch hùng hổ đuổi theo bết bát, bằng tất cả mọi quân vận cơ hữu của địch cũng như tịch thu được của Nam Quân. Nhiều trung đoàn chiến xa, những đoàn quân vận Molotova nườm nượp kéo những khẩu đại pháo 130 ly, súng phòng không, thậm chí những tiểu đoàn hỏa tiễn phòng không SAM-2 chạy ầm ầm trên Quốc Lộ 1 về hướng Nam. Giữa ban ngày và trên con đường tráng nhựa thênh thang. Nói một cách chính xác, Hà Nội dốc toàn lực và toàn quân nhất quyết đánh chiếm Việt Nam Cộng Hòa bằng mọi giá. Quân

Để mặc quân đoàn 2 quần thảo với Quân Mũ Đỏ, Văn tiến Dũng điều động quân đoàn 4 Bắc Việt gồm các sư đoàn 341, 6 và 7 rẽ qua Liên Tỉnh Lộ 20 chia quân uy hiếp Xuân Lộc. Chiến dịch tấn công Xuân Lộc khởi diễn ngày 9.4.1975. Trong giờ phút Tổ Quốc ngã nghiêng ấy, giữa lúc Lực Lượng Nam Quân cực kỳ kiệt quệ, Sư Đoàn 18 Bộ Binh của Chuẩn Tướng Lê Minh Đảo được lệnh đứng lên cứu lấy Đất Nước, thiết lập chiến tuyến tại Thị Xã Xuân Lộc. Trước đó, để phụ giúp cho Sư Đoàn 18 Bộ Binh. Bộ Tổng Tham mưu đã điều động những Lực lượng sau đây đặt dưới quyền Chỉ Huy của Chuẩn Tướng Lê Minh Đảo:

- Trung Đoàn 8 Bộ Binh thuộc Sư Đoàn 5 Bộ Binh.
- Lữ Đoàn 3 Kỵ Binh, gồm hai Thiết Đoàn M41 và M113, một Thiết Đoàn M48.
- Hai Tiểu Đoàn Biệt Động Quân.
- Hai Tiểu Đoàn Pháo Binh, gồm các Pháo Đội 105mm và 155mm.

Lực lượng này được Tổ Chức thành 3 Chiến Đoàn, gồm Chiến Đoàn 316, 318 và 322. Ngoài ra còn có dự tăng viện đặc biệt vào giờ chót của Liên Đoàn 81 Biệt Cách Dù, Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù, cùng Lực Lượng Địa Phương Quân-Nghĩa Quân Tỉnh Long Khánh. Những công sự của Quân Dù và Biệt Động Quân tăng viện cho Sư Đoàn 18 Bộ Binh được thiết trí dày đặc trong những khoảng rừng cao su bạt ngàn chung quanh Thị Xã. Sư Đoàn 4 Không Quân của Quân Khu IV đảm trách hỏa lực và chuyển vận.

Khởi diễn cuộc tấn công, sư đoàn 341 Bắc Việt tân lập được chọn làm nỗ lực chính mở cuộc đột phá lên tuyến phòng thủ của Sư Đoàn 18 Bộ Binh từ hướng Tây Bắc, với 4.000 quả pháo, hỏa tiễn và súng cối dội lên đầu Quân Dân Thị Xã. Cuộc pháo kích dữ dội ấy đã tạo nên những tiếng nổ và những đám cháy ngất trời, tàn phá một nửa Thành Phố. Trong lúc khói lửa ngùn ngụt bốc lên trên không trung, chiến xa địch mở đầu cuộc tấn công ngay trong đêm, theo sau là bộ binh sư đoàn 341. Cuộc chiến đấu trong đêm tối hết sức ác liệt và kinh hồn, Bắc quân nhờ có chiến xa đã xông vào được Trung Tâm Thành Phố và đánh cận chiến với Nam Quân. Chuẩn Tướng Đảo không có mặt trong những giờ phút pháo dọn đường của địch. Nhưng sau khi nhận được báo cáo, ông đã bằng cách nào đó có mặt trong Thị Xã Xuân Lộc và trực tiếp điều động các Trung Đoàn của Sư Đoàn 18 Bộ Binh giữ vững chiến tuyến và mở những cuộc phản công dữ dội. Trong Thị Xã Xuân Lộc, quân ta chỉ vọn vẹn có 2.500 Chiến Sĩ gồm hai Trung Đoàn 43 và 48, một con số tương đương với Quân Tử Thủ An Lộc hồi mùa Hè 1972. Nhưng cuộc chiến đấu của năm 1975 này tàn khốc, đẫm máu và cô đơn hơn nhiều lần. Vì Văn tiến Dũng điều động cả một quân đoàn với một khối hỏa lực khổng lồ và quyết tâm tàn sát Nam Quân bằng chính xương thịt của Bắc quân.

Đến rạng sáng ngày 10.4.1975 nhiều đơn vị Bắc Việt đã đánh bật một số vị trí của Nam Quân, chiếm được Bộ Chỉ Huy Cảnh Sát Quốc Gia, Trụ Sở Chi Nhánh CIA, Ga Xe Lửa và Trại Biệt Động Quân. Tuy nhiên lá cờ đỏ rực như máu của Bắc quân chỉ vung vẩy trên nóc Tòa Nhà Cảnh Sát được đầu một thời gian ngắn ngủi. Trong cùng ngày, Chuẩn Tướng Lê Minh Đảo, người hùng Xuân Lộc và là người hùng trẻ tuổi cuối cùng còn nằm trong tay một Lực Lượng tinh nhuệ quyết tâm không chịu rút quân. Nam Quân tràn lên đánh cận chiến, giành giật từng góc phố, tái chiếm khu chợ và khu bến xe liên tỉnh. Mặc dù ở thế hạ phong về quân số và hỏa lực, Chuẩn Tướng Đảo vẫn tổ chức và điều động Trung Đoàn 43 của Sư Đoàn 18 Bộ Binh tràn lên

Mặc dù không nhận được Lực Lượng ứng cứu, Chuẩn Tướng Lê Minh Đảo vẫn không có gì phải lo âu, trái lại ông đã ra tận chiến tuyến khích lệ Chiến Sĩ Trung Đoàn 43, không những đã gây tổn thất nặng nề cho quân đoàn 4 Bắc Việt. Trong khi con số thương vong của Trung Đoàn 43 không đáng kể. Các Chiến binh dũng cảm của Sư Đoàn 18 Bộ Binh cũng bắt sống 20 tù binh Bắc Việt. Đa số tù binh ở trong hạn tuổi vị thành niên, khoảng 17 tuổi. Hầu hết các tù binh đều bị bắt trong một trạng thái kinh khủng tột độ, một số núp trốn trong những ống cống, với những khẩu AK-47 đã nạp đầy đạn. Lời khai của tù binh gần như là giống nhau. Rằng họ được nghe Hà Nội nhất quyết đánh chiếm cho được Việt Nam Cộng Hòa với bất cứ giá nào. Bằng chứng là những học sinh non nớt, chưa biết đánh đấm nó tròn méo ra sao đã bị xúc lên xe mới cách đó 3 ngày, huấn luyện qua loa và bị thả vào lò lửa miền Nam. Các Chiến Sĩ Nỏ Thần không còn cách chọn lựa nào khác, ngoài việc chấp nhận tử đấu với Bắc quân.

Ngày 11.4.1975, quân đoàn 4 Bắc Việt lại mở một cuộc tấn công lớn lên các tuyến của Trung Đoàn 52 trên Liên Tỉnh Lộ 20 về phía Tây Bắc Xuân Lộc, vị trí của Trung Đoàn 48 ở mặt Tây Xuân Lộc, chiến tuyến của Trung Đoàn 43 và Tiểu Đoàn 82 Biệt Động Quân trong Thị Xã. Bộ Tổng Tham Mưu Việt Nam Cộng Hòa trực thăng vận Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù xuống khu vực Nam Xuân Lộc. Mỗi Chiến Sĩ Mũ Đỏ ngoài cấp số đạn được quy định còn nhận thêm 1 khẩu M-72. Tinh thần chiến đấu của Quân Dù lên rất cao. Một Sĩ Quan Dù đã nói với một phóng viên Mỹ: "Mọi việc rồi sẽ ổn thỏa hết, vì Nhảy Dù đã có mặt ở đây". Sự hiện diện của Nhảy Dù, cộng thêm một Chiến Đoàn thuộc Lữ Đoàn 3 Kỵ Binh Xung Kích của Chuẩn Tướng Trần Quang Khôi đang trên đường tăng viện, đã nâng tổng số quân tham chiến của Quân Ta đến 5.000 người. Không Quân Việt Nam Cộng Hòa tham chiến tích cực sau những ngày tháng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa bị động, chưa đánh được một trận nào. Những chiếc A-1 Skyraider của ta đã lăn bánh ra phi đạo, sánh vai với "bọn trẻ" A-37 và F-5 đi viết Chiến Sử Quân Chung. Thậm chí anh chàng C-130 béo ục ịch cũng sáng tạo ra được một loại bom "Made in Vietnam" gồm nhiều trái bom được chất trên một pallet gỗ và được đẩy ra từ cửa hậu đội xuống đầu địch. Quân ta đã đặt cho nó mỹ danh là "B-52 Vietnam". Loại bom này đạt một số hiệu quả khá, làm cho đài Hà Nội

Nhận được tin báo chiến thắng của Sư Đoàn 18 Bộ Binh, Chính Phủ đã tổ chức một Phái đoàn báo chí trong và ngoài nước lên thăm Xuân Lộc để chứng tỏ với thế giới rằng sức mạnh của Bắc quân không phải là huyền thoại, Nam Quân dù quân số và vũ khí yếu kém vẫn đánh thắng địch một cách oanh liệt. Chiến thắng này sẽ làm câm những cái mồm đầy thiên kiến với Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa và làm tắt tịt những cái loa thông tấn ngoại quốc tuyên truyền không công cho nguy quyền Hà Nội. Buổi sáng ngày Chủ nhật 13.4.1975, một Phái đoàn hùng hậu các Thông Tín Viên và Nhiếp Ảnh Viên của các hãng Thông Tấn, Báo Chí và Truyền Hình lớn Quốc Tế mỗi người được cấp phát nón sắt và áo giáp chống đạn. Họ được tập trung tại Căn Cứ Long Bình và được một chiếc trực thăng Chinook của Không Quân bốc vào Xuân Lộc. Một cuộc hành trình xem ra nhàn nhã, nhưng thực sự vô cùng nguy hiểm vì đoàn quân Bắc Việt vẫn còn bao vây Xuân Lộc trùng điệp. Lần đầu tiên các Thông Tín Viên quốc tế được chứng kiến tận mắt những đống vỡ ngổn ngang của Thị Xã Xuân Lộc vì hàng chục ngàn quả đạn pháo các loại của Bắc quân, phổ xá, nhà cửa ngã đổ cháy đen, tro than vẫn còn cháy đỏ nghi ngút và khói vẫn bốc lên, quện cùng với mùi tử khí nồng nặc từ những xác chết của cán binh địch nằm la liệt khắp nơi. Những Sĩ Quan của Sư Đoàn 18 Bộ Binh đã hãnh diện hướng dẫn Phái đoàn báo chí đi thăm những điểm nóng, với những chứng tích chiến thắng còn nóng hổi của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Hầu hết các Nhà báo quốc tế, trong thâm tâm đều biết rõ số phận của Sài Gòn chỉ có thể còn được đếm từng ngày, nhưng họ đều gọi về nước những bản tin rất có lợi cho Việt Nam Cộng Hòa. Sư Đoàn 18 Bộ Binh được ca ngợi vì sức chiến đấu dũng mãnh, đã chặn đứng được sức tấn công vũ bão của Bắc quân, giúp cho Sài Gòn có thời gian tái tổ chức lực lượng. Cũng ở đây, các Nhà Báo và Nhiếp Ảnh Viên đã thấy rõ những hình ảnh cảm động, khi các Tướng Tá, Sĩ Quan các cấp cùng ăn ngủ và chiến đấu với các Chiến Binh của họ chung trong một chiến hào. Tinh thần của Chiến Binh Sư Đoàn 18 Bộ Binh lên rất cao.

Trong thời điểm đó Lữ Đoàn 1 Dù của ta cũng đã tiến quân được đến rìa Nam Xuân Lộc và thiết trí chiến tuyến. Chiến Đoàn của Chuẩn Tướng Trần Quang Khôi từ hướng Tây cũng đang đánh thông đường và ngày càng áp sát với khu vực giao tranh chính. Những viên Tướng Mỹ có thiện cảm với Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa như Tướng Smith hân hoan đánh điện về cho Tướng George Brown, Tổng Tham Mưu Trưởng Quân Lực Hoa Kỳ, báo cáo Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã thắng hiệp một tại chiến trường quyết định Xuân Lộc. Bằng sự dũng cảm và hăng hái tấn công, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa hiển nhiên đã giải quyết thỏa đáng câu hỏi: Liệu Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa có chịu chiến đấu hay không? Xác nhận một lần nữa tinh thần tử chiến của Nam Quân, Chuẩn Tướng Lê Minh Đảo đã quả quyết tuyên bố: **“Chúng tôi sẽ giữ vững Xuân Lộc, cho dù họ có ném vào đây bao nhiêu trung đoàn đi nữa”**.

Vẫn tiến Dũng điên đầu trước sự kháng cự dũng mãnh của Sư Đoàn 18 Bộ Binh. Trong hơn một tháng trời tiến quân thần tốc không gặp sức đề kháng đáng kể nào. Văn yên trí lớn hóa ra Nam Quân đánh nhau xoàng thế mà Giáp cũng phải thua xiểng liểng mấy năm trước. Đến tay Văn thì bọn Nam có mà chạy học...cơm xấy mí lị nước mắt ra. Nào ngờ với một nhóm quân cô đơn và vũ khí thiếu kém, bọn Nam

Quân đoàn 2 Bắc Việt trên đường Nam tiến chiếm lấy Phan Thiết, được lệnh cho vài đơn vị chủ lực rẽ qua hướng Tây tiếp tục tiến về hướng Xuân Lộc để tăng viện cho quân đoàn 4 Bắc Việt. Trung đoàn 45B của địch đánh nhau dữ dội với Lữ Đoàn 3 Kỵ Binh, giúp cho sư đoàn 6 Bắc Việt nhanh chóng và âm thầm chuyển quân trong rừng cao su quanh khu vực Trảng Bom. Ngày 15.4, trung đoàn 75 pháo binh Bắc Việt đã có thể dội những loạt đạn pháo đầu tiên lên Phi Trường Biên Hòa, cường độ ngày càng khốc liệt và cuối cùng hoàn thành chỉ tiêu cắt đứt nguồn không yểm của Sư Đoàn 18 Bộ Binh. Hơn thế nữa, trong đêm tối mịt mù, đặc công địch bò vào Phi Trường đặt chất nổ phá tung kho chứa đạn của Quân Việt Nam Cộng Hòa. Có thể ngày 15.4 là ngày đánh dấu trang sử đẫm máu nhất của Sư Đoàn 18 Bộ Binh, khi Trung Đoàn 52 của ta dù ngày càng thiệt hại trầm trọng, Tử Sĩ Chiến Thương nằm la liệt khắp chiến tuyến, nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu buông súng đầu hàng hay bỏ chạy. Trong khi quân giặc vẫn từ Bắc ùn ùn đổ vào chiến trường đông như kiến cỏ. Một nhà phân tích chiến sự Tây phương đã ví tình hình tuyệt vọng của Sư Đoàn 18 Bộ Binh như là “**một cuộc chạy đua mà một bên chỉ còn có một lực sĩ cáng đáng trọn hết khoảng đường của mình trong khi đối phương dùng đến 4 lực sĩ chạy tiếp sức**”. Người hết, đạn hết, Nam Quân không còn con đường nào khác ngoài việc hiến dâng mạng sống mỏng manh của mình cho Đất Nước. Cả hai quân đoàn địch với lực lượng thập bội chỉ có thể tràn ngập chiến hào của Trung Đoàn 52 Bộ Binh tại Trảng Bom sau khi Trung Đoàn đã anh dũng hy sinh đến 70% quân số, kể cả Thương Binh. Một số ít Chiến Sĩ ta băng rừng tìm về được vị trí của Kỵ Binh đang bị dậm chân trên trục Quốc Lộ 1. Trong khi đó, một lần nữa và lần cuối cùng, những người trai hào hoa và dũng cảm của Không Quân Việt Nam đã cố xông vào vùng lửa đạn phòng không chằng chịt để cứu lấy những Chiến Sĩ Trung Đoàn 43 bị thất tán trong rừng cao su, trong ngày 16.4. Mặc dù tình thế hết sức bất lợi và cán cân nghiêng hẳn về đối phương, nhưng Quân Ta vẫn giữ vững được vị trí đến ngày 21.4.1975. Trong suốt đêm 20.4.1975 cộng quân đã nã pháo dữ

Chuẩn Tướng Đảo được ai đó truyền đạt lại lệnh của cấp trên là hãy cố giữ Xuân Lộc “khi còn có thể”. Chuẩn Tướng Đảo ngạc nhiên vì lối hành văn tử thủ mới của Sài Gòn. Thông thường các Chiến Sĩ Cố Thủ thường hay nhận được lệnh “Tử Thủ bằng mọi giá”. Sư Đoàn 18 Bộ Binh cố cầm cự được hai ngày nữa. Bộ Tham Mưu Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa nhận được báo cáo tình hình ngày càng suy sụp ở Xuân Lộc và sau khi nghiên cứu tỉ mỉ bản phúc trình này đã chấp thuận đề nghị của Quân Đoàn III cho phép rút Sư Đoàn 18 Bộ Binh ra khỏi Xuân Lộc để bảo toàn lực lượng và tái phối trí tại một chiến tuyến phía Đông Nam Biên Hòa. Chuẩn Tướng Đảo nhận được lệnh rút quân, ông tổ chức cuộc rút quân như sau:

Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù đang chiến đấu ở phía Đông Nam Xuân Lộc rút về hướng Phước Tuy, theo sau là Lực Lượng Địa Phương Quân-Nghĩa Quân Long Khánh, cuối hết là các Đơn Vị Sư Đoàn 18 Bộ Binh rút về hướng Long Bình. Dưới quyền điều động của Tướng Đảo, Nam Quân đã thực hiện cuộc triệt thoái trong vòng trật tự, yểm trợ nhịp nhàng cho nhau cùng rút ra khỏi khu vực Xuân Lộc. Các chiến cụ và dàn pháo binh của ta đều được bảo toàn tuyệt hảo. Có thể nói đây là cuộc rút quân Liên Đơn Vị và Liên Binh Chung hoàn hảo nhất trong vòng mấy tháng vừa qua. Tuy nhiên trong cuộc rút quân này, nhiều Sĩ Quan ưu tú của ta đã anh dũng hy sinh. Đại Tá Thúc, Tỉnh Trưởng kiêm Tiểu Khu Trưởng Long Khánh bị tử thương khi địch thổi trúng một quả B-40 vào chiếc xe jeep của ông. Đại Tá Lê Xuân Hiếu, Trung Đoàn Trưởng Trung Đoàn 48 nhận nhiệm vụ cản hậu cho Sư Đoàn 18 Bộ Binh rút đi, ông cùng 600 Chiến Sĩ Vô Danh ở lại Xuân Lộc, với vũ khí còm cõi, đạn dược cạn kiệt, lấy xương thịt báo đền ơn Tổ Quốc. Ôi cao cả biết mấy những anh hùng Lê Lai thời đại. 600 Chiến Sĩ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã làm tròn nhiệm vụ cản đường cho vị Chủ Tướng của mình rút đi an toàn. Chính Chuẩn Tướng Đảo cũng nán ná đến giờ phút chót và rút đi sau hết với Đơn Vị cuối cùng. Ông rưng rưng quay đầu nhìn lại Bản Doanh Trại của Đại Tá Hiếu đã chìm ngập trong đám bão lửa tàn khốc của chiến tranh. Sư đoàn 7 và sư đoàn 341 chia làm hai hướng đánh thọc sâu vào Xuân Lộc và chắc chắn sẽ tràn ngập Trung Đoàn 48. Chúng ta không biết số phận của Đại Tá Hiếu và 600 Chiến Sĩ của Sư Đoàn 18 Bộ Binh. Nếu giặc đã tàn sát đến 70% quân số Trung Đoàn 52, trong đó có nhiều Sĩ Quan, Hạ Sĩ Quan và Binh Sĩ dũng cảm của Sư Đoàn 18 Bộ Binh, thì chắc chắn chúng cũng sẽ giết chết không chừa tay Binh Sĩ Trung Đoàn 48 khổ ải của chúng ta.

Đến 6 giờ chiều cùng ngày các Đơn Vị của Sư Đoàn 18 Bộ Binh được đoàn xe quân vận đưa về Long Bình và nhận lệnh án binh 3 ngày, chờ tiếp liệu, bổ sung quân số và tái phối trí phòng thủ Biên Hòa. Trong thời gian cùng Chiến Sĩ âm thầm di tản trong những cánh rừng cao su, Chuẩn Tướng Đảo nhận được một cú điện mật của những người bạn Hoa Kỳ đề nghị ông di tản ra ngoại quốc với họ. Ông quay đầu lại nhìn những khuôn mặt đen nhẻm nắng gió của mấy trăm thuộc cấp, những ánh mắt u sầu nhìn ông, giống hệt đôi mắt sầu não của bức tượng đồng đen “Tiếc Thương” ngồi ở cổng Nghĩa Trang Quân Đội. Họ tin tưởng, kính trọng ông, cùng sống chết ở Xuân Lộc và theo ông đến cùng. Ông khảng khái từ chối người bạn Mỹ để tiếp tục đi hết quãng đường chiến binh và sống những giây phút cuối cùng với những Chiến Sĩ của mình. Cái khí tiết ấy đã bắt ông phải trả một giá quá đắt, 17 năm bị đày ải trong ngục tù miền Bắc.

Trong những ngày Tướng Đảo còn đang đương đầu với cơn bão lửa tàn khốc tại Xuân Lộc, thì chiều tối ngày 21.4.1975, Tổng Thống Thiệu lên Đài Truyền Hình đọc bài diễn văn từ chức dài 90 phút cay đắng tố cáo Đồng Minh Hoa Kỳ bỏ rơi Việt Nam Cộng Hòa. Ông cũng xin Quốc Dân Đồng Bào, Quân Đội các Tổ Chức Xã Hội, Chính Trị và các nhóm Tôn Giáo tha thứ trong những lỗi lầm mà ông đã phạm phải trong thời gian nắm quyền. Rằng ông không còn xứng đáng nữa, ông xin từ chức. Nhưng ông không đào ngũ. Nhưng trên thực tế, có lẽ nên đưa danh tính ông vào sách kỷ lục Guinness, là viên Tướng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa bỏ chạy ra nước ngoài sớm nhất. Phó Tổng Thống Trần Văn Hương, theo hiến pháp, đương nhiên lên nắm quyền Tổng Thống nước Việt Nam Cộng Hòa. Tổng Thống Trần Văn Hương phát biểu trong ngày nhậm chức: **“Số mệnh đã chọn Tôi”**. Ông kêu gọi Quân Đội giữ vững vị trí cho đến khi **“Toàn quân hy sinh hay Tổ Quốc bị mất”**.

Nhưng mọi sự đã quá muộn màng. Chiến Sĩ Sư Đoàn 18 Bộ Binh trong những giây phút tang thương của đất nước đã nỗ lực tột độ giữa vòng vây trùng điệp của giặc. Sức người có hạn, trong cơn bão lực tàn nhẫn của chiến tranh, đến sát thép cũng phải chảy thành tro. Huống hồ gì thịt da của con người.

Chuẩn Tướng Đảo, một trong những anh hùng cuối cùng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa cùng Chiến Sĩ Sư Đoàn 18 Bộ Binh từ Long Bình di tản về Khu Vực Sài Gòn, rồi tất cả tan chảy thành từng mảnh vụn trong ngày 30.4.1975, sau lệnh đầu hàng buông súng của Tướng Dương Văn Minh.

Quốc Dân đồng bào chỉ có thể nghiêng mình cảm ơn những con người anh dũng, những tấm lòng tận tụy, yêu mến Quê Hương và chiến đấu cho Tổ Quốc của Chiến Sĩ Sư Đoàn 18 Bộ Binh Nỏ Thần Miền Đông Việt Nam Cộng Hòa.

Phụ Nữ Diễn Đàn 182-1999